

DE BIJLMERWEIDE MET ANDERE OGEN

Waling Lopez

Haar naam was Charlotte.

Het meisje had haar naam voor mij gespeeld, langzaam, letter voor letter, met een geduld dat verried dat in haar ervaring mannen zoals ik niet altijd even pienter waren.

Wij ontmoetten elkaar op het pad tegenover de paardenmanege, een beetje links ervan, waar verschillende omheinde veldjes bezet waren door onregelmatig ogende groepjes paarden. De dieren keken nogal bedremmeld en ongemakkelijk, wat niet verrassend was. Ze stonden allemaal in de modder. Het was een tegenstrijdigheid die mij eerder was opgevallen: zo nobel als deze beesten door velen worden beschouwd, hun comfort is secundair. Het meisje - een jaar of zeven, schatte ik haar - stuiterde een bal voor zich en bevestigde mijn gedachte. "Dit is zielig," zei ze met klem.

Ik wendde mij naar haar toe. Ze was gekleed in een vaalblauw jurkje dat deed denken aan een klassiek tennistenue. Aan haar voeten droeg zij enkelhoge zwarte Converse schoenen met rode sokken. Een roze strikje in haar kroeshaar completeerde deze onwaarschijnlijke combinatie.

"Houdt u van paarden?" vroeg ze opeens. Ze hield nu de bal rustig onder haar arm.

"Ze laten mij nogal onverschillig," antwoordde ik. "Ik bedoel dat ik niet veel aan ze denk."

"Onverschillig, ja." Ze dacht even na.

"Maar toch zouden ze niet op deze manier behandeld moeten worden."

Ik knikte. "Met je eens." Zonder goed te weten waarom vroeg ik: "Hoe heet jij?"

"Ik heet Charlotte. C,h,a,r,l,o,t,t,e."

Charlotte." Ze keek mij aan, alsof ze zeker wilde zijn dat ik het goed snapte.

"Mijn naam is Daniel. Kom je hier vaker?" Ik was mij ervan bewust dat deze kennismaking, in deze achterdochtige tijden, van mijn kant niet helemaal soepel liep.

Maar ze glimlachte. "De meeste mensen doen alsof ze mij niet zien. U wel. Vindt u mij aardig?" vroeg zij met onschuldige oprechtheid.

"Ja... natuurlijk," begon ik, toen achter mij een baby begon te huilen.

Een jonge moeder was bezig een kindje in een kinderwagen toe te spreken

CHARLOTTE

terwijl, tot mijn verrassing, zij mij wantrouwend aankeek.

Ik meende een verband te zien en zei dus, "U heeft een slimme dochter, mevrouw. Zeer bijdehand."

Maar de dame keek, behalve wantrouwend, nu ook nog nerveus. Zij draaide zich abrupt om en liep snel met de kinderwagen weg.

Charlotte was er niet meer. Het was alsof ze nooit bestaan had. Een unheimisch gevoel bekreep mij.

Charlotte, gemaakt door de uiterlijke kenmerken van Charlotte uit de tekst door te geven aan Dall-E, een beelden creërende app. Na diverse aanpassingen van de opdracht ontstond deze tekening, toch niet gek als een eerste Artificial Intelligence probeersel van de redactie!

Het was een druilerige morgen. Onder de vleugelnootbomen foerageerde een groepje meerkoeten in het natte gras.

Een eend verscholen in het riet tetterde even kort en was weer stil. Een klein persoon draaide zich af van de publieke verrekijker aan de oever en wandelde mijn richting op.

Het was Charlotte!

Dit was een maand later en nog steeds droeg zij dezelfde kleding, inclusief de bal onder haar arm.

"Daar bent u weer!" zei ze enthousiast.

"Woont u in deze buurt?" vroeg zij.

Het was alsof wij bijna oude vrienden waren. Ik probeerde voor mezelf iets te verklaren en dus zei ik: "De laatste keer was jij opeens verdwenen. Hoe deed je dat?"

Charlottes ogen leken even wijder te worden maar dan, alsof zij zich vermande, zei ze zacht "Ik moest naar huis."

"Waar woon je dan?"

Zij wees met haar linkerhand in een algemene richting die alles kon zijn. Haar vrolijke gezicht verstijfde, alsof zij in de war was geraakt door mijn vraag. Om haar niet verder in de verlegenheid te brengen leidde ik haar af door te roepen, "Gooi mij de bal!"

Dat deed ze, en nog vrij hard ook. Zij lachte weer en we gooiden de bal voor een tijdje naar elkaar. Na tien minuten of zo namen we even pauze. Ze leek niet in het minst buiten adem of vermoeid. Mijn nieuwgierigheid omtrent haar persoon was aangewakkerd.

"Hoe oud ben je, Charlotte?" vroeg ik, in de hoop een minder beladen gesprek met haar te voeren.

Maar alweer vertrok haar gelaat, als een soort inspanning bij het oplossen van een puzzel. Een vage glimlach gleed er even voorbij en ze zei "Ik ben snel jarig. Op vier oktober."

"Volgende week! En hoe oud word je dan?"

Het leek alsof ze erover moest nadenken.

Rechts van mij op het pad stond een oude dame die mij nieuwsgierig aankeek. Zij wees naar het gras en vroeg "U was daar zo aan het springen en zwaaien. Deed u aan een vorm van tai chi?"

In plaats van te antwoorden keerde ik

mij snel naar Charlotte. Maar die was er niet.

Ik had eventjes de sensatie dat de omgeving troebel werd maar toen kwam alles weer in focus. Uit beleefdheid zei ik tegen de dame "Ja, het is een nieuw soort techniek."

Het begon duidelijk herfst te worden. Veel bomen waren doorzichtig vanwege het verlies van bladeren, verlaten reigersneden waren duidelijk afgetekend in de hoge kruinen, vogels gingen stil-tjes hun gang. Op de met wilgentakken omheinde speeltuin was een meisje bezig de rolwagen van de kabelbaan naar het hogere starteind te trekken. Eenmaal boven hees zij zich behendig op het zitje om dan vervolgens naar beneden te roetsjen. Ze sprong er af en liep naar een bal die in het gras lag. Het was duidelijk een frisse dag. Bijna koud, eigenlijk. Maar het meisje, zomers gekleed in dezelfde kleren als voorheen, scheen er geen last van te hebben. Zij liep naar het hek waar ik stond. Met een licht gevoel van vrees keek ik

naar haar glimlachende gezicht. "Dag, Charlotte," zei ik, misschien veel te zacht.

Zij hoorde mij prima. "Hallo... Daniel, toch?"

Ik knikte beamend. Wij keken elkaar voor een poosje aan. Het voelde alsof er iets fragiels, bijna breekbaar, tussen ons was binnen geslopen. Ik herinnerde mij iets.

"Jij bent jarig vandaag!"

Het gezicht van Charlotte onderging opeens een verwisseling van gemoedstoestand. Zoals ze net glimlachte was het nu droevig. Wat zei ik verkeerd?

"Misschien vergis ik mij," probeerde ik, maar dat bleek niet de reden van haar droefheid te zijn.

Zij schudde haar hoofd. "Al heel lang word ik jarig maar ik word niet ouder.

Ik weet niet waarom. Het is telkens hetzelfde. Het feestje stopte zomaar en nu dool ik maar rond en alles herhaalt zich steeds weer."

Ik was stomverbaasd door wat ze zei.

"Waar zijn je ouders eigenlijk?" vroeg ik.

Charlotte gebaarde in een algemene richting. "Thuis, denk ik."

"Waar is thuis dan?"

"Klein Kruitberg is waar ik woon."

De naam zei me niets.

"Het is vlakbij de metrolijn", vulde ze aan.

Iets achter mij trok haar aandacht en ikzelf draaide me nieuwsgierig om. Ik voelde een abrupte leegte en wist dat ik weer alleen was.

Thuis vroeg ik aan mijn vriendin waar Klein Kruitberg lag.

"Is dat een dorp?" vroeg ze.

"Nee. Het moet hier in de Bijlmer zijn.

Vlakbij, denk ik."

Zij tikte wat op haar laptop. Na een ogenblik zat zij recht overeind en las iets door. Zij keek op. "Maar Daniel...

Klein Kruitberg bestaat niet meer. Het is verwoest tijdens de Bijlmer vliegcrash."

Bij gebrek aan enige reactie keek zij naar mij. "Euh... Daniel. Hoor jij me wel?"